

ПРОСВІТА

ПРОСВІТИ

E-mail: prosvita_kmo@ukr.net

4 (253)
лютий
2017 р.

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета Криворізького міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка

НАШІ САЙТИ: www.kmpzt.org.ua і www.pprosvita.at.ua

ЧИТАЙТЕ В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

- Про бездіяльність влади Кривого Рогу, яка може призвести до катастрофи.
- Про те, як діяв Євген УДОД щодо популяризації петриківського розпису за кордоном і вдома.
- Про те, як Борис НЕВЗОРОВ характеризує можливі дуже швидкі зміни в поглядах росіян на Україну та інші матеріали

На черзі денній — перемога

НА ФРОНТ – ЛИШЕ ЧЕРЕЗ ЗАСТУПНИКА
КОМАНДУВАЧА СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК

Коли на Донбасі почалася так звана антитерористична операція, полковник запасу Петро ЛИСЕНКО, як і чимало інших військових пенсіонерів, яким не треба було пояснювати, що відбувається насправді, відразу звернувся до військкомату з проханням направити його як кадрового офіцера на фронт. Його чемно вислухали, записали контактний телефон і сказали: «Чекайте дзвінка». Однак дзвінка він так і не дочекався, хоча нагадував про себе по кілька разів на місяць. Вслухаючись у тривожні інформаційні

випуски зі зведеннями із зони бойових дій, тим часом країна переживала трагічні події під Іловайськом, Дебальцевим, в ДАПі та Савур-могили... Так минув рік... А потім все змінив щасливий випадок. Коли до Кривого Рогу як куратор навчань із сформованими загонами територіальної оборони приїздив заступник командувача Сухопутних військ ЗС України з морально-психологічного за-

безпечення полковник ГОЛОДНЮК, офіцер запасу вирішив звернутися до нього напряму. «Ви полковник, і я полковник, – сказав йому ЛИСЕНКО, – Вам за п'ятдесят і мені також, але ви у війську, а я ні – чому?» Вислухавши офіцера, заступник командувача запитав: «А Ви готові подати рапорт на будь-яку військову посаду, починаючи з первинної?» «Звісно, готовий. Я вже дві медичні комісії пройшов, і хоч з певними обмеженнями, але придатний для військової служби».

У липні 2015 року полковник ЛИСЕНКО вже був на військових курсах у Києві, а з листопада – на фронті. Його направили в 15-й мотопіхотний батальйон 58-ї окремої мотопіхотної бригади заступником командира з морально-психологічного забезпечення. Зона відповідальності батальйону – одна з ділянок фронту в районі Авдіївки. Як відомо, авдіївський напрямок є одним із найбільш гарячих на лінії зіткнення. Останні події тому доказ.

Він пишається тим, що потрапив саме в піхоту і саме в 15-й окремий мотопіхотний батальйон «СУМИ» 58-ї бригади, яка брала авдіївську «промку». «Звісно, це не елітні штурмові війська, – говорить Петро ЛИСЕНКО, – але в тому й увесь «цимус», що на штурм «промки» пішли не морпіхи і не десантники, а проста піхота. Саме тому, що цього ніхто не очікував, її й було взято... Розповідаючи про унікальні здібності піхотинців, Петро ЛИСЕНКО наводить чимало цікавих і навіть курйозних прикладів, але один з них, здається, є настільки показовим, що тут вже можна говорити про якусь суперуніверсальність. «Як ви гадаєте, – запитує полковник, – чи можна стріляти з гранатомета мінами 82-го калібру? Ви не повірите, але наша піхота стріляє. Просто ставиться на гранатомет певна деталь і закладається 82-міліметрова міна. Звісно, якщо стріляти з міномета, то така міна летить значно далі. Але й з гранатомета долітає туди, куди треба. Зазвичай на тому боці дивляться, якщо на передок під'їхала якась машина, значить – підвезли міномети й слід очікувати обстрілу. А тут нічого не їздить, але міна прилітає – причому б'є досить влучно».

(Початок, закінчення на стор.4)

Чому і як громадськості варто контролювати Е-декларації посадовців і народних обранців

Заняття на цьому тренінгу, який протягом двох днів проходив у Кривому Розі перед настанням весни, обов'язково запам'ятають його учасникам. Бо їх організатори із руху «Сильні громади» справді відповідально поставилися як до вибраного способу викладу матеріалу на тему «Декларації – під контроль!», так і до безпосереднього спілкування з тими громадськими активістами, які стали активними слухачами. Однак при цьому варто одразу повідомити, що ми маємо на меті не просто поінформувати про окремий захід, а якомога частіше на сторінках газети подавати матеріали на зазначену тему і пов'язувати їх із необхідністю постійного розвитку місцевих громад. Для чого? – Щоб сприяти своїми діями формуванню в Україні справді відкритого суспільства, залишивши в минулому нинішнє наскрізь корумповане й фактично закрите, яке склалося на базі владного впливу на життя громад з боку кланово-олігархічного капіталу.

Для початку – коротка ДОВІДКА про діяльність самого руху «СИЛЬНІ ГРОМАДИ»

«Рух «Сильні громади» було засновано, як рух «Сильні громади Донеччини» на межі 2014-15 рр. Тоді було зрозуміло, що

активізація громадянського суспільства регіону потребує якісного наповнення, допомоги та дієвих практик контролю і впливу на владу. Актуальності таке розуміння набувало і через діючу суспільно-політичну монополію на

Сході України, яка довгий час була основним фактором стримування політичної конкуренції. За участі представників руху «ЧЕСНО» в регіоні та місцевих активістів зі Слов'янська, Покровська, Краматорська, Добропілля, Дружківки, Бахмуту, Лиману і інших міст був утворений рух «Сильні громади Донеччини». Протягом 2015 року та початку 2016 року активісти з 13 міст Донецької області контролювали депутатів різних рівнів, рішення органів місцевого самоврядування, ефективність використання ними коштів, тощо. Рух став однією з платформ, яка дозволила налагодити комунікацію між громадськими активістами, які діють на контрольованому урядом Донбасі. Для цього та задля підняття рівня освіченості і розуміння практик контролю та впливу на владу були проведені численні форуми, один з яких відвідали більше 400 учасників... Представники руху брали активну участь у контролі за місцевими виборами 2015 року у Слов'янську, Дружківці, Мирнограді, Святогірську, Селидовому, Покровську, Маріуполі, Павлограді та Кривому Розі. З початку 2016-го члени руху почали працювати і над зміною нормативної бази, яка діяла в громадах. Мова йде про демократизацію регламентів, введення ефективних та відкритих статутів, впровадження електронних петицій, громадських ініціатив, експертиз, положень про звітність представників місцевої влади, бюджетів участі, тощо. Тобто про все те, що робить місцеве самоврядування прозорішим і ефективнішим. Сьогодні рух виходить за межі регіону та називається рух «Сильні громади». Успішний досвід ведення кампаній із залучення громадян до контролю влади ми поширюємо і на інші регіони, зокрема, - на Луганщину, Харківщину і Дніпропетровщину» (повністю – за посиланням: <http://centreua.org/2016/05/sylni-gromady/>)

(Початок. Закінчення на 3 стор.)

Повертаючись до надрукованого

СКІЛЬКИ ЩЕ ВИТРИМАЄ САКСАГАНЬ?

17 лютого цього року, згідно з попередньою домовленістю з депутатом міської ради від політичного об'єднання «Самопоміч» Антоном Всеволодовичем ПЕТРУХІНИМ, я покликав його, щоб показати екологічне безчинство та цинічне знущання над річкою Саксагань.

Справа в тому, що (починаючи з осені 2016 року) каналізаційна насосна станція №7 (КНС №7), що біля п'ятої міської лікарні, постійно, час від часу, скидає каналізаційні стоки через відповідні колодязі, що знаходяться поряд з річкою Саксагань.

Виявляється, що це неподобство закладено в проектній схемі КНС 7 (а це свідчить про те, що річка Саксагань в планах наших проектувальників та в тих, хто ці плани затверджує, розглядається не як природний екологічний об'єкт, а тільки як банальний об'єкт для аварійного скидання в нього каналізаційних стоків). Тож питання в тому, де тут екологічна інспекція та санітарна станція??? Як відомо, неодноразові звернення громадян позитивної реакції з цього природу не дали.

А тому спробуємо розібратися, що ж насправді відбувається.

Як відомо – КНС 7 працює послідовно на дві сторони (праву і ліву), де розміщені відповідні насоси з електродвигунами. При цьому, припускаю, що один із насосів не справляється зі значним об'ємом каналізаційних вод. А значить варто зачепити тут ще одну проблему: а від чого, врешті-решт, останнім часом підвищився цей об'єм? Як відомо, після реконструкції каналізаційного колектора, в нього був умонтований колодязь та відповідний люк, що знаходяться на вулиці Сагайдачного, і через цей люк десятки автоцистерн з каналізаційними відходами з усього міста кожен день зливають в нього нечистоти з приватних осель. Уявіть собі картину, коли серед білого дня величезні автоцистерни зупиняються на дорозі навпроти КНС №7, водії відкривають люк колодязя і зливають нечистоти, що розповсюджують навкруги нестерпний сморід. Все це відбувається у безпосередній близькості від житлового району та п'ятої міської лікарні, за п'ять метрів від території та будівлі майбутнього госпіталю для реабілітації воїнів АТО, реконструкція якого й досі триває. Це що таке? – Так влада міста буде зустрічати героїв АТО, які вижили у війні? Це що? – Проект влади міста, яка остаточно хоче добити наших героїв???

Але повернімося до виклику депутата міської ради. Антон ПЕТРУХІН з готовністю відгукнувся та досить швидко приїхав на місце події зі своєю помічницею, з пані Юлією, на власному авто. Скидання каналізаційних вод із колодязя на декілька хвилин припинилося, а потім відновилося з новою силою, створивши жахливий,

смердючу мережу, схожу на гирло річок, що злилися в єдиний потік і збігли в Саксагань. Усе це, зауважте, проходить у своєрідній рекреаційній зоні, де здавна відпочивають весною та влітку сотні людей з дітьми.

Помічниця депутата, пані Юлія, зафотографувала це неподобство пан Антон викликав поліцію та дав інформацію до відповідних екологічних структур і медійних органів. Поліція, в свою чергу, викликала оперативно-слідчу групу та склала відповідний протокол. Згодом приїхали представники екологічної інспекції та Криворізького відділу лабораторних досліджень ДУ «Дніпропетровський ОЛЦ МОЗ України» (колишня санстанція). Через те, що виконком Криворізької міської ради не звернувся офіційно до відділу лабораторних досліджень та відмовився створити тимчасову робочу групу, депутат міської ради змушений був викласти 1500 гривень з власної кишені для відбору проб води в річці та проведення лабораторних досліджень. На прикладі цього випадку зрозуміло, яким чином працюють у нашому місті державні органи...

Самі ж результати проведених лабораторних досліджень приводять у розпач. Бо в місці скидання стічних вод у річці Саксагань виявлені патогенні ентеробактерії, в тому числі, *Salmonella typhimurium*, личинки нематод; індекс ЛКП перевищений над максимально допустимим значенням аж у 48 разів; індекс колифагів – у 20 разів; значно перевищують норму вміст азоту амоній, сухого залишку, хлорид-іон та інші. Але і нижче від місця скиду на 100 метрів у річку Саксагань також виявлено перевищення індексу ЛКП – в 14 разів, індексу колифагів – в 14,5 раза! Отримавши такі невтішні результати, депутат сповістив про цю надзвичайну подію всі владні структури із вимогою вжити невідкладних заходів із ліквідації наслідків та запобігання ризиків для життя й здоров'я людей.

Зараз я навів Вам, шановні читачі, тільки один приклад скидання у річку несанкціонованих засмічень, яких насправді сотні. Ось, наприклад, читайте ще про одне.

Якось влітку 2016 року, помітивши, що річка втратила течію, я звернувся за поясненнями до начальника управління екології міської ради шановної пані Світлани Андріївни Охотнікової. Її відповідь буквально шокувала: виявляється на той час було припинено скидання води на дамбі КРЕС(у), а річка не зникла, вона тільки частково втратила рівень води та течію.

Про що це свідчить – не важко здогадатися – річка практично існує за рахунок ливневої каналізації та регулярного скидання в неї каналізаційної води з приватного сектору та інших не санкціонованих джерел.

І тут виникає логічне запитання, – скільки ще знущань

витримає Саксагань?

Силою загнана в 50-ті роки в труби-тунелі №1 та №2 річка буквально задихається і поступово вмирає.

У вересні 2016 року я подав свій проект порятунку Саксагани до органів місцевої та центральної влади. Проект подано до голови Криворізької міської ради ВІЛКУЛА Ю.Г., до голів обласного та центрального управліннь водних ресурсів, до прем'єр міністра України В.Б. ГРОЙСМАНА, до керівника державної служби надзвичайних ситуацій, до керівника міського відділу СБУ Д.М. ХМАРИ, до голови Дніпропетровської ОДА В.М. РЕЗНІЧЕНКА. Я звернувся також до народних депутатів (до К.Ю. ПАВЛОВА - від опозиційного блоку та до К. Г. УСОВА - від блоку БПП). Доки позитивну реакцію отримав тільки від представника об'єднання «Самопоміч». Проект представлено на мої сторінці та в контактах.

І ще одна інформація, яка докорінно змінює погляд на фактичний стан тунелів.

У січні цього року, зі слів шановного депутата А. В. ПЕТРУХІНА (у рамках підготовки виконання міської програми з розчистки тунелю №2) була здійснена спроба проникнення в тунель за допомогою водолазів. Дана спроба виявилась невдалою, бо ґратки вхідного порту тунелю забиті мулом та сміттям, а сам тунель заповнений мулом та водою на $\frac{3}{4}$ від діаметру. У 2001 році відповідне обстеження було успішним. Як бачите, це вже не припущення, яке я подавав у своєму проекті, що тунель №2 забитий, а вже - реальний факт.

Тож за минулі 16 років тунель №2 вже практично забитий мулом. А скільки ще треба чекати, доки цей тунель остаточно вичерпає ресурси, що буде початком серйозної техногенної катастрофи, якщо далі нічого не робити? Судячи з усього, часу залишилося зовсім мало. І на підтвердження цього мого припущення наведу ще один приклад.

Рік тому взимку 2016 року з настанням вже відчутних морозів річка Саксагань замерзла - і крига не скресала аж до настання потепління, а зверху не було зайвої води. Так було і в попередні роки. Цієї ж зими ситуація докорінно змінилася і вона така, що прямо свідчить про те, що тунель №2 забитий мулом і не встигає пропустити весь об'єм води. Такі зміни в тунелі №2 пройшли всього за 1 рік. Скільки часу витримає Саксагань?

Це запитання я задаю Вам, шановні громадяни міста Кривий Ріг, я задаю його самому собі також, - та ще керівникам державних структур.

Прошу небайдужих громадян міста підтримати мою петицію № 344 щодо порятунку річки. Саксагань (www.rozumnesto.org/kr/Petitions/344/)!

**Валерій ДЕРКАЧ (ветеран праці)
18.02.2017 р.**

У Криворізькому правозахисному

Протягом двох днів (24-25 лютого) в приміщенні організації «Громадські ініціативи Кривбасу» тривали заняття з тренінгу під назвою «Декларації – під контроль». Їх проводила організація «Сильні громади», яка все більше набуває своєю діяльністю впливу серед громадян. Із числа активістів Криворізького міського правозахисного товариства учасниками цього тренінгу стали Валентина КРИВДА і Сергій ЗІНЧЕНКО.

НЕВЗОРОВ розповів, як у Кремлі будуть платити за любов до України

Відомий російський журналіст Олександр НЕВЗОРОВ заявив, що ті люди в Росії, які сьогодні ненавидять Україну, завтра за вказівкою з Кремля будуть кричати «Слава Україні». Про це він сказав в ефірі телеканалу АТР в ході телемарафону, присвяченого Дню опору окупації Криму, інформує eizvestia.com.

«Якщо ми говоримо про того монстра, який сьогодні називають «російським світом», і я боюся, що ці слова міцно приклеїлися до слин КУРГІНЯНА (путінський пропагандист Сергій Кургінян – ред), до фальшивих купленої ходи під колорадськими прапорами і стрічками, до виступу якихось мотоциклістів, які не можуть зв'язати двох слів, до диких реплік на державному рівні – ось якщо маєється на увазі під «російським світом» цей світ, то кінець його буде, я б сказав, досить природним і кумедним», - сказав НЕВЗОРОВ.

На його думку, в якийсь момент відбудеться фазовий перехід одних настроїв до інших або пропагандистам просто перестануть платити «за ці всі крики, корчі й істерики».

«Наприклад, зараз вже перестали платити Ноду, прикинувши, у що обходиться весь цей бурхливий патріотизм – перший раз порівняно адекватна людина в Кремлі подивилася уважно платіжні відомості, які довелося виписувати на цих маршируючих патріотів. Ця відповідальна особа завилася від жаху, бо навіть не уявляла собі, що мова йде саме про такі суми. Я думаю, що все буде точно так само, як завжди у нас, тобто: лицемірно, ганебно, - коли люди, які ще вчора розпиналися в ненависті до України, будуть говорити, що це було грою, все це - в жарт, все це - не так, ми були змушені підкорятися. А вже у нас, на щастя, зараз лютих справжніх фанатиків практично немає, тобто ми не можемо сегрегувати цих лютих фанатиків від матеріально зацікавлених осіб. Але я думаю, що матеріально зацікавлених - 99.9%. Будуть їм платити за любов до України – вони будуть кричати «Слава Україні!» і самі собі будуть відповідати – «Героям Слава!».

Сайт «ГЛАВКОМ» - <http://glavcom.ua/news/kinec-ruskogo-miru-nevzorov-rozpoviv-koli-v-rosiji-budut-krichati-slava-ukrajini-400731.html>

Чи знало ЦРУ про секретну підземну базу в Балаклаві?

Українські історики квапливо перечитують оприлюднені ЦРУ файли. «Історична правда» планує публікувати найцікавіші і найважливіші розсекречені документи: усім цікаво, про що там можна дізнатися та наскільки радянські таємниці були таємницями для американської розвідки. У цьому матеріалі – один із таких епізодів американо-радянського протистояння у Холодній війні. Завдяки розсекретованим нещодавно розсекреченим файлам нарешті отримав правильну відповідь на запитання, яке я одного гарного літнього дня задав екскурсоводці у Військово-морському музейному комплексі «Балаклава» (відомий також як Музей Холодної війни). Музей організували для експозиції тунелів та приміщень «Об'єкту 825ГТС» – підземної бази підводних човнів, яка діяла орієнтовно з 1956-го до 1993 року і була суворо засекреченою. Метою споруди було не лише приховати від сторонніх очей субмарини, промислові потужності і ядерне озброєння, але й вберегти все це добро в умовах ядерної війни. Гора Таврос, в якій вдовобалі простір для «Об'єкту 825ГТС», як вважалося, могла витримувати пряме влучання ядерного удару. Крім того, база могла прийняти велику кількість кваліфікованих кадрів і функціонувати тривалий час у повній ізоляції. З огляду на важливість об'єкту, саму Балаклаву «закрили» навіть для Севастопольців – потрапити в це містечко можна було тільки за перепусткою. Чи дали ці заходи секретності очікуваний результат? Про це я і запитав під час екскурсії. Питання про наявність інформації про базу у ЦРУ нещодавно актуалізувалося, коли я читав про місії літаків U-2 над Україною. Один із розвідувальних польотів відбувся 10 липня 1956 року над Кримом і Севастополем.

Куратором розвідувальних місій U-2 було ЦРУ. У квітні 1956 року літаки, екіпажі та все необхідне перевезли з США до Великої Британії, а 11 червня – до авіабази у Вісбадені (Західна Німеччина). Операція була суворо засекреченою, санкцію на застосування U-2 давав особисто президент Ейзенхауер. Легендою прикриття для U-2 слугу-

вала програма НАСА із використання авіації для вивчення атмосферних явищ. (Між іншим, спостереження за експериментальними польотами U-2 викликали в той час ажіотаж навколо «НЛО»). Перші 8 розвідувальних місій над країнами радянського блоку здійснені протягом 20 червня – 10 липня 1956 року 6 пілотами зі складу так званого «Відділу А». З них три місії (20 червня і дві 2 липня) відбулися над країнами радянського блоку: Східною Німеччиною, Польщею, Чехословаччиною, Угорщиною, Румунією і Болгарією. Усі наступні місії над СРСР, а їх загалом було близько двох десятків, здійснювалися з авіабаз у Туреччині та Пакистані і були спрямовані передусім на Середню Азію і внутрішні регіони СРСР. Кінець польотам U-2 над Радянським Союзом настав 1 травня 1960 року, коли ЗРК С-75 збив над Свердловськом літак, пілотований Гері Паверсом. Всупереч сподіванням, радянські радарні зафіксували порушення повітряного простору, однак відправлені на перехоплення винишувачі МіГ-15 і МіГ-17 не змогли нічого вдіяти. СРСР виступив з нотою протесту і до листопада місії були припинені...

Серед звітів ЦРУ трапляються аерофотознімки та схеми військово-морської бази в Балаклаві. Один зі знімків датується якраз 10 липня 1956 року – день польоту місії U-2 над Кримом! Отже потрібна розвідка так само як інформатори, що покинули СРСР, спричинилися до виявлення американцями надсекретного об'єкту... Оприлюднені документи ще треба уважніше досліджувати, щоб зрозуміти усі подробиці роботи американської розвідки у Криму. Проте тепер нам точно відомо: ЦРУ знало про секретний об'єкт в Балаклаві вже у 1956 році, і місія 2023 літака U-2 посприяла його виявленню.

Максим МАЙОРОВ, співробітник Українського інституту національної пам'яті, «Історична правда» з «УП», 20 січня 2017 року

(У скороченому вигляді. Повністю – за посиланням: <http://www.istpravda.com.ua/columns/2017/01/20/149479/>)

(Закінчення.
Початок на 1 стор.)

ЗА ВЛАДУ ТРЕБА ВІДПОВІДАТИ ПУБЛІЧНІСТЮ СВОЇХ СТАТКІВ

Якщо ми владу сприймаємо як демократичну, то вона й має так виглядати в реальності: контролюваною з боку народу, якому зобов'язана служити. А тому посадовці й народні обранці, наділені владою (від найвищих державних посад і до депутатів сільських рад) мають бути для всіх нас відкритими (публічними) у своїх статках. І фактично вся робота учасників тренінгу й була побудована

ли теми: «Розслідування без відриву від комп'ютера: де шукати інформацію в інтернеті» та «Рекомендації щодо написання аналітичного матеріалу на основі інформації з відкритих джерел», а комунікаційний менеджер руху «Сильні громади» Денис БІГУНОВ - «Комунікація зі ЗМІ та правильне позиціонування матеріалу у соцмережах».

ЯК ШУКАТИ ПОТРІБНУ ІНФОРМАЦІЮ І ЧИМ ПРИ ЦЬОМУ КОРИ- СТИВАТИСЯ

Для того, щоб вийти на тексти електронних декларацій, необхідно знайти в інтернеті сайт (сторінку) «Національне агентство з питань запобігання

Чому і як громадськості варто контролювати Е-декларації посадовців і народних обранців

на тому, аби навчитися контролювати владців щодо їхніх статків, використовуючи для цього інформацію, викладену в їхніх електронних деклараціях. Очікується, що всього таких декларацій до 1 квітня цього року (коли завершиться другий етап їх викладання на державному реєстрі Національної агенції з питань запобігання корупції) буде близько одного мільйона.

Втім, уже сьогодні їх там – сотні тисяч. Тож активісти руху «Сильні громади» Наталя РИЖКОВА, Павло ОСТРОВСЬКИЙ, Володимир РИХЛІЦЬКИЙ, Артур КРАВЧЕНКО, Денис БІГУНОВ, Андрій ГРУДКІН намагалися донести до учасників тренінгу якомога більше інформації про те, яким чином треба діставати реальну інформацію про статки посадовців і народних обранців, використовуючи для цього як сайт НАЗК з реєстрами, так й інші інтернет-ресурси. А почався тренінг із того, що його учасники, розбившись на пари, познайомилися одне з одним, а потім надали найзагальнішу інформацію кожен про свого партнера. Після цього юрист руху «Сильні громади» Наталя РИЖКОВА досить детально розповіла про електронне декларування як про інноваційний антикорупційний інструмент, а всі інші – продовжили й деталізували процес е-декларування з різних боків. Наприклад, журналісти Павло ГРАБОВСЬКИЙ і Володимир РИХЛІЦЬКИЙ розкри-

ли теми: «Розслідування без відриву від комп'ютера: де шукати інформацію в інтернеті» та «Рекомендації щодо написання аналітичного матеріалу на основі інформації з відкритих джерел», а комунікаційний менеджер руху «Сильні громади» Денис БІГУНОВ - «Комунікація зі ЗМІ та правильне позиціонування матеріалу у соцмережах».

корупції». З цією метою не варто набирати в пошуку всю цю довгу назву, а спочатку - всього чотири літери в такій комбінації: НАЗК. – І вже в результаті ви отримаєте можливість вийти безпосередньо на ресурс названого агентства, на «ЄДИНИЙ ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ДЕКЛАРАЦІЙ осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування». Далі (якщо діяти найпростіше) «забити» в пошуку прізвище, ім'я та по-батькові особи, про статки якої з викладеної інформації ви хочете дізнатись. Є чимало й інших державних та волонтерських реєстрів, за допомогою яких (при бажанні) можна розширити отриману інформацію. Зокрема, – реєстри Міністерства юстиції України, з діяльності суддів, правоохоронців та інших посадовців.

Ми розуміємо, що газети часто читають люди, які зазвичай не мають практики користування інтернетом. А тому (при бажанні отримати інформацію) просимо звертатися до своїх рідних, близьких чи знайомих, які вміють це робити й мають доступ до інтернет-ресурсів. У подальшому, після отримання, наприклад, у роздрукованому вигляді, інформації про статки тієї чи іншої особи, що виклала свою е-декларацію, треба дуже уважно її вчитати, співставити зазначені статки із заробітком особи на тій чи іншій посаді (а також – заробітки членів сім'ї, які проживають разом) й уважно проаналізувати. Для того, щоб

отримати більш реальну картину, треба пошукати інформацію на інших інтернет-ресурсах і обговорити її з друзями, які (це можливо) знають трохи більше про статки обраної для аналізу особи. На перший раз цього вистачить.

ЩОБ ГРОМАДИ СТАЛИ СИЛЬНИМИ І ДІЯЛЬНИМИ

Життя українців, усіх нас, поліпшиться лише в тому випадку, коли почне зростати діяльна сила місцевих громад у містах і селах на своє благо (а не - на й досі правлячих олігархів з їхньою обслугову). Тому вже сьогодні потрібно звертати увагу саме на таких людей (діяльних, самостійно мислячих і що не пасують перед трудностями та різного роду начальниками), які мають стати основою для влади вже нової України (вільної і відкритої, а не на базі тінювого бізнесу олігархів). І разом з ними – аналізувати отриману інформацію з е-декларацій, а потім – розповсюджувати свої думки щодо цього в пресі та серед близьких і знайомих.

Сергій ЗІНЧЕНКО
На світлинах: Андрій ГРУДКІН і Денис БІГУНОВ під час тренінгу; громадські активісти з Кривого Рогу Валентина КРИВДА і Анна РАШЕВСЬКА розповідають всім учасникам одна про одну; журналісти Павло ГРАБОВСЬКИЙ та Володимир РИХЛІЦЬКИЙ з учасниками тренінгу.

Фото автора.

Хорватський «слід» пана УДОДА

(Як нова облрада від «попередників» втрачену виставку врятувала.

Судовий розгляд завершено, тепер слово – за правоохоронцями.)

Рано чи пізно, але все неминує стає явним. Майже через дев'ять місяців після створення в Дніпропетровській облradі демократичної коаліції без участі «Опоблоку» починають з'ясуватися цікаві подробиці «плідної діяльності на благо регіону» не тільки цієї політичної сили в цілому, а й полум'яного шанувальника «тітушок» і колочого дроту зокрема. Міф про УДОДА – «культуртрегера» зруйнований. Мабуть, назавжди.

Упевнений, що багато дніпропетровців добре пам'ятають, як активно в 2012-2013 р.р. просувалася ідея зробити народний промисел «Петриківський розпис» візитівкою Дніпропетровщини. А також – хто і як її просував.

Де-факто (якщо відкинути благоліпні бла-бла-бла на тему) і так відома на весь світ «Петриківка» стала першим масштабним елементом довгострокової розкрутки Євгена УДОДА (електрослюсаря, ахметовського топ-менеджера ГЗК і – особистого друга Олександра ВІЛКУЛА) на пост Дніпропетровського мера. Сьогодні сам факт здається дивним і навіть абсурдним, але лише чотири роки тому ідея реалізовувалася повним ходом.

Саму назву «Петриківка» спробували зробити священною короною. Для цього використовувалося все – від регулярного обсмоктування «програми відродження» у місцевих ЗМІ до розвішування сіті-лайтів у центрі міста і його околицях.

Проект (і, відповідно, сам УДОДА) також активно рекламувалися за кордоном. Організовувалися виставки в країнах ЄС, мало не кожного місяця з'являлись переможні реліції про феєричні успіхи у Парижі, Брюсселі та ін. Під цю справу туди ж за бюджетні гроші прокаталося чимало чиновників облдержадміністрації та облради минулого скликання. У паризьку штаб-квартиру ЮНЕСКО головною героїні іздив чи не частіше, ніж до рідного Кривого Рогу.

Вінцем же розкрутки стало внесення вищезгаданого виду декоративно-прикладного мистецтва до списку нематеріальної культурної спадщини людства. Сталося це наприкінці листопада 2013 року в Баку, на самому початку Майдану (між іншим, те відрадянське за кордон дозволило голові облради «відмазатись» від особистого скликання сесії, що засудила «київські заворушення»).

Далі – після бійки біля адміністрації 26 січня і наступних подій Революції гідності – всім різко стало не до «Петриківки». А пізніше і сам ледь усидівший у кріслі Євген УДОДА перекочувався на більш перспективний, з політтехнологічної точки зору, «розвиток енергозбереження».

Але «хвости» атракціону небаченої щедрості за обласний рахунок залишилися. Про один із них ще в березні побіжно згадав на прес-конференції чинний голова Дніпропетровської облради Гліб ПРИГУНОВ. У кінці зими з'ясувалося, що ТОВ «Центр народного мистецтва «Петриківка»... судиться з обласною радою! Точніше, - з комунальним підприємством «Дивокрай», основною структурою, що забезпечувала PR-приводи для розкрутки експозиції.

Виявляється, ще напередодні Нового року-2015 майже півтори сотні експонатів були відправлені до Хорватії для організації виставки з презентацією, де про них згодом просто забули. Згадали лише після подання позовної заяви до суду і зміни керівництва облради.

Після нетривалого розгляду з'ясувалося: понад три роки розписані дніпропетровськими майстрами тарілки, вази і т. ін. спокійно валялися в одному з підсобних приміщень українського посольства в Хорватії. Щоб повернути на Батьківщину експозицію «Петриківський Дивосвіт» і зняти предмет позову, в Загреб довелося спеціально відправляти автівку і співробітників КП. У результаті все повернуто власнику.

На перший погляд, могло здатися, що подія не варта відведеного яйця. Ну, забули, з ким не буває. Та й вартість експонатів, взагалі-то, яву не вражає – адже показувати хорватам возили яскраво виражений «новодел», який створювався в XXI столітті і має вельми умовну художню (і не дуже високу грошову) цінність.

Але варто копнути глибше. По-перше, стає очевидним, що всупереч створюваному образу, оригінальний народний промисел використовувався УДОДОМ виключно в кар'єрно-політичних цілях, які не мали нічого спільного зі збереженням і примноженням національних традицій. Міф про «Женю-культуртрегера» зруйнувався остаточно й безповоротно.

А якщо більш серйозно – історія ця представляє інтерес не тільки для пересічних дніпрян, а й для людей у погонах. Адже ніхто до сьогоднішнього дня так і не підрахував, в яку суму обласному бюджетові обійшлося захоплення вілкулівського приятеля. З деталізацією – хто, куди, коли, наскільки і за скільки катався; хто, кому, коли і що замовляв або презентував.

Є більш вузьке коло конкретніших питань, які безпосередньо стосуються втраченої, але чудом повернутої експозиції. Як вона вивозилася за межі України – невідомо. За словами заступника голови облради Олександра ДОБРОГОРСЬКОГО, ніяких митних декларацій, здатних пролити світло на цю досить темну історію, новій команді облради знайти не вдалося. І нехай судовий інцидент на сьогоднішній вечірній, але виразка, особливо фінансова, залишилась надовго.

Тепер слово за правоохоронцями. Для них це стане спробою як мінімум №2. Поки навіть побіжно біля ОДА 26 січня 2014 року пану УДОДУ, який зацікавлено спостерігав за вакханалією тітушні з вікна 7-го поверху, зійшло з рук.

Чи закінчатся так само судово-кримінальні «пристрасті по Петриківці»? Чи головному їх «героеві», що кілька місяців тому затаївся в затишному кріслі першого заступника криворізького міського голови, все ж таки добряче «вискубуть пір'я»?

Андрій БОГАТИРЬОВ,

Дніпропетровський обласний суспільно-політичний щотижневик «Зоря», число 72 від 14 вересня 2016 року.

На черзі денній — перемога

(Закінчення. Початок на стор. 1)

«А як на це дивиться моніторингова місія ОБСЄ?» - запитує. «Таке враження, що це ОБСЄ дивиться лише в один бік, - відповідає Петро ЛИСЕНКО. - Скажімо, починається обстріл з боку супротивника. Ми про це доповідаємо один раз, другий, третій, а вони мовчать. Тим часом обстріл продовжується, і треба щось робити. І як тільки ми починаємо стріляти у відповідь, тут відразу ж з'являються й представники ОБСЄ. І так відбувається по кілька разів на день. Вже не раз було таке, що по нас із танків прямою наводкою гатять, а ОБСЄ робить вигляд, що нічого не відбувається».

Ось так...

ЕВЕРЕСТ, ЗЙТИ НА ЯКИЙ ЗДАТЕН ДАЛЕКО НЕ КОЖЕН

«Передок» - це Еверест, зйти на який здатен далеко не кожен. А тому й стосунки між тими, хто робить це постійно, особливі. Бійці, які стоять на блокпостах, опорних і спостережних пунктах, зазвичай віддалених один від одного на кілька сот метрів, протягом кількох днів чергування просто можуть не бачитись. Тож і настрої тут відповідні. «Таке відчуття, - говорить полковник ЛИСЕНКО, - що ти відірваний від усього світу і нікому не потрібний. Ще й ота сволота кожного вечора стрілянина здіймає...». За словами полковника, подібні умови надзвичайно зближують людей. Отже, таке поняття, як фронтове братство, - це не просто слова. А з іншого боку, ізольовані військові групи потребують і зовнішньої уваги та живого спілкування. Тому всім, хто приїжджає на «передок», там надзвичайно раді. «Але кожен має дотримуватись заведеного ритуалу дружніх обіймів, - посміхається офіцер. - І не важливо - хтось там такий чи не такий, - приїжджаєш - усіх обіймаєш, і від'їжджаєш - усіх обіймаєш. У психологів є навіть окремий термін, який визначає обійми як вид надзвичайно необхідного людського контакту. Тому, коли приїжджає високе начальство, дуже важливо, щоб воно також побувало серед тих, хто на «передку». Але, на жаль, далеко не всі туди хочуть потрапити. Здебільшого доводиться чути таке: «А чьому мене там делать? Ви мене тільки командировочку отметьте». І при цьому оте цабе обов'язково зверне увагу на якусь дрібничку і вкаже на якийсь «страшний» недолік, мовляв, і там щось не приклеїли, і там не повісили, і такої-то «бумажки я у вас не уvideв...».

Звісно, великі начальники приїжджають у зону бойових дій по-різному. Комусь треба просто відмітитись, бо йому згори сказали, що він там давно не був, а хтось дійсно прагне розібратись в обстановці й справді допомогти. «Якось приїхали до нас із Генерального штабу заступник начальника головного управління з морально-психологічного забезпечення полковник Олег БОЙКО і з ним ще троє офіцерів, - розповідає Петро ЛИСЕНКО. - «Ви з комісією до нас приїхали?» - питаю. «Ні, ми приїхали допомагати», - відповідають. «Та знаємо ми, як ваші комісії нам допомагають», - кажу їм. «То чим ми можемо допомогти?» - питає полковник. «Давайте просто проїдемося по передку, - пропоную, - бо постійно їздимо тільки ми, і хлопцям наші обличчя вже настільки набридли, що вони нас скоро й бачити не захочуть. А тут ви приїдете - уявляєте, яка для них буде подія?!» «Все, кажи куди, й поїхали». «Тільки в мене буде до вас одне прохання: дайте хлопцям виговоритись», - зауважую наостанок. І що ви думаєте: хлопці таке їм видавали, а вони тільки сидять і піддакують. Опісля бійці мені

кажуть: «У нас ще ніколи таких посланців із Генштабу не було, то ми їм за всіх наговорили». «А ви жалілися, що до вас ніхто з начальства доїхати не може і що ви нікому не потрібні, - намагаюся підняти рейтинг військового командування, - а виявляється, всі про вас думають, всі переживають, і коли треба, і на передок до вас завітати можуть». І відразу настає рівновага, і всі задоволені».

До тих, що стоять на «передку», від штабу підрозділу всього якихось півтора-два кілометри. На жаль, подолати цю відстань здатен далеко не кожен.

ЗОНА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Зона відповідальності 15-го батальйону - це не тільки ділянка оборони на лінії зіткнення, але й уся прилягаюча територія з населеними пунктами, місьцевими громадами, сільськими,

селищними радами та військово-цивільними адміністраціями. «Я був приємно здивований, - говорить заступник командира батальйону полковник ЛИСЕНКО, - що в зоні нашої відповідальності серед населення, зокрема серед місцевих лідерів, залишилось багато небаждужих людей, які хочуть, щоб була Україна, а не якесь там Ди-Ни-Ри. Хочуть, щоб їхні діти зростали на українській землі й виховувались в українському душі, а тому й прагнуть зберегти дитячі садки і школи, щоб там було все необхідне для навчання». Полковник розповідає, як їхній підрозділ опікувався

у Верхньоторецькому пошкодженому ворожими обстрілами дитячим садочком. І як допомагали селянам Новобахмутівки зберегти середню школу, що мала припинити своє існування в ході так званої оптимізації освіти. «Розумієте, - обурюється Петро ЛИСЕНКО, - військово-цивільна райадміністрація вирішує одним махом, яку школу залишити, а яку ні, навіть не рахуючись із думкою місцевого населення! І сільським дітям нічого не залишається, як перспектива їздити на навчання до кушової школи в райцентр».

А між іншим Новобахмутівська школа, за словами полковника, дуже гарна - двоповерхова. Свого часу село навіть якийсь конкурс виграло й поставили в школі фільтраційну станцію. І що найцікавіше - зберегли спортзал і два шкільних музеї з реальними експонатами, які збирало все село. Один музей, звісно, був створений ще за радянських часів - з відповідними героями - учасниками буремних подій, ударниками п'ятирічок, стахановцями і героями війни. А інший - створений вже в період незалежності суто етнічний музей. «Там стільки цікавих речей зібрано! - захоплюється Петро Олексійович. - Є й автентичний ткацький станок, і зразки черепиці збереглися, яку виробляли в селі ще з дореволюційних часів і навіть у Європу продавали. І все це люди дбайливо зберігають - без будь-яких вказівок згори. І тут ця сама влада їм каже, що школа вже не потрібна, бо кількість учнів недостатня для того, щоб її утримувати...».

Коли полковник ЛИСЕНКО дізнався про цю проблему, він, маючи досвід

школярів є чимало таких, що хочуть стати педагогами й залишитись працювати в Новобахмутівці, бо вони люблять своє рідне село».

«Отже, контакти з місцевим населенням були у вас досить щільними, а стосунки товарицькими?» - питаю. «Так, з місцевими жилами ми дружно, допомагали чим могли, а вони нас намагалися підтримати, - відповідає Петро ЛИСЕНКО. - Запрошували на всі свої свята, особливо на 9 Травня дуже переживали, щоб були військові ЗСУ, з якими їм обов'язково треба було об'їхати всіх ветеранів і навіть вдів, які там залишились, дійти до всіх реальних людей, що пережили ту страшну війну, а не просто на урочистому заході поплескати».

«Але ж ситуація там досить неоднозначна. Як взагалі можна охарактеризувати настрої місцевого населення?» - продовжую я. «Звісно, фронт є фронт, але в прифронтовій зоні дійсно не все так однозначно, - каже мій співрозмовник. - Тому ми мали постійно відслідковувати настрої серед населення і процеси, які там відбуваються. Недаремно ж ця територія зоною нашої відповідальності називається. Скажімо, проходиш селом і бачиш, як прості люди тобі привітно посміхаються. Сидить баба Валя біля хвіртки й радісно гукає: «Доброго дня!». І ти знаєш, що в селі, де жіночки пригощають тебе пиріжками й збираються на Покрову посівати українських пісень, живуть такі ж українці, як і ти. А з іншого боку тобі відомо, що неподалік живе ясинуватський мент, який здебільшого буває на тій стороні, а сюди приходять пенсії отримати. Ходить і видивляється, що, на його думку, не так. Дивимось і ми, хто буває в селі, скільки людей проходить через блокпости і куди більше, а куди менше, або як працюють магазини».

Полковник пояснює - якщо великий відтік людей спостерігається і магазини зачиняються раніше, значить, слід очікувати великого обстрілу або наступу, адже місцеві підприємці здебільшого і там, і там працюють, тож обмін інформацією відбувається постійно. І так у тому підігрітому війною казані все постійно й вирує. Так що ситуація виглядає далеко не чорно-білою. «Та ж баба Валя, яка нам пиріжки носила, - усміхається Петро ЛИСЕНКО, - приходять до нас перед нашим від'їздом на ротацию й каже: «Синочки, ви поїдете, то мене тут заріжуть». Ми, звісно, заспокоїли бабцю, що тут будуть поряд такі ж хлопці, як і ми. А взагалі я б сказав, що сепаратистські настрої помітні не стільки серед простих людей, як серед начальства, в лавах міліції тощо. Навіть серед своїх, які гучніше всіх кричали: «Слава Україні!» й «сепарам» горлянки різати погрожували, були такі, що саме на них і працювали. Довелось і самому долучитися до виявлення однієї з таких груп. Була така група провокаторів, яка влаштувала вночі стрілянину в селі. А потім місцеві й кажуть: «Так то ж ваші стріляли». Тобто там все так переплутано... Тому це не просто, знаєте, фронт, а дійсно зона відповідальності».

Володимир СТЕЦЮК, журналіст, Кривий Ріг, газета «День», 4 лютого 2017 року.

На світлинах: Петро ЛИСЕНКО один і з учнями Новобахмутівської школи після проведеного в День захисника України уроку про Покрову.

(У скороченому вигляді)

Повну версію читайте за посиланням: <https://day.kyiv.ua/uk/article/cuspilstvo/na-cherzi-denniy-peremoga>

Промінь Просвіти
Видавець і засновник - КМО ВУТ «Просвіта»
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 1289 - 24 р., видане 03.07.2006 р.
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг,
вул. Калінінська, буд. 3, к. 210.
e-mail: PROSVITA_KMO@ukr.net
Тел. 067-568-39-73,
050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО,
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій
ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання),
Валентина КРИВДА, Петро ЛИСЕНКО, Олена МАКОВІЙ,
Володимир НАЛУЖНИЙ, Михайло СИМОНЕНКО (м.
Верхньодніпровськ), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип
виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі
на місяць.

Відповідальність за точність наведе-
них фактів, цифр та імен несуть автори
матеріалів.

Редакція не рецензує і не повертає
рукописи.

За умови використання наших матері-
алів посилання на газету «Промінь Про-
світи» обов'язкове

Газету друкує офсетним спосо-
бом
КП «Криворізька друкарня»
Криворізької міської ради
50050, м. Кривий Ріг,
пр. Металургів, 28,
тел. 90-63-35.
Обсяг - 1 друкований аркуш.
Наклад - 1000 примірників.
Замовлення № 510.